

Lilljan, som så
liuft oprann, mot
förmodan straxt
förswann.
Ängsligen erind...

Hacks, Alexander,

1700-1829 81 Cbza Fo1.

National Library
of Sweden

Silljan, som så liuft oprann,
 Mot Görmodan straxt förswann.

Ängsligen erindrat /

Den i sin Lesnad Wälborna och Dygdadla Jungfrun /

**Jungf. CHRISTINA
 MARIA
 JEGERSCHIÖLD,**

Hof-Rätts Råders i Kongl. Maj ts och Rikens Höglof. Åbo Hof-Rätt

WÄRDNE

Sr. CLAES JEGERSCHIÖLDS

Högt och hierteligen elskade Dotter /

Vå sit 21sta Ålders Åhr / efter en hastig och hetlig Siukdom samt
 härlig Beredelse / des med Lambjens Blod renade Siäl / sin och
 all Werdenes Frälshare Herranom JESU med Förtröstan öfwer-
 antwardade / den 9. September 1734; och hennes stela Lefamen
 den 15. nästföljande / i Hög-Förnam och mycket Folk-rik För-
 samlings Närvaro / med Heder til sin Hwilla befordrades

i Åbo Dom-Kyrckia.

Och den Sälla affonnade
 Til wördsam Minnelse lämnat

Åf
 HACKSEN.

Under Ton / som Kong C. Stuarts sidsta sorgel. Affkieds Ordade:
 Hör til i Riken all.

ÅBD / Tryckt af Joh. Kämppe Kongl. Acad. Boktr.

N X skönste Lillian ren
Helt wisnad och försvunnen/
Som war så nyss oprunnen/
Ea Täck och ogemen;
Den sig så liuslig wiste/
Och mången mångfalt priste
På wida Marken grön
Sör mer än Tusen-skön?

Ach! Ja. Hwärt Återfall
Af diuper Suck snart liknar/
Då Jordens Prydnad liknar
De strida Strömmars fall;
Då hwad så liust oprinner
Strart bort för Dgat swinner/
Och os-blott detta lär:
All Fågring flychtig är.

Den Telning strart förswann/
Som nyss så Täck fram trädde/
Som Bohl och D.wistar glädde
Och allmänt Tycke wann:
I Währens första Dagar
Man alt för tidigt klagar
Alt hon så tynat bort.
Si! Jordist Frögd är kårt.

Naturen plår med Id
De Wårter som å rara
Sör Wanfslighet förwara
Til något längre Tid:
Hon wicks ha klårt Tycke
Sör hwart sitt Måster synke;
Männ det ei mera stier?
Pålitligt fins knapt mer.

Demanter/ Pärlor/ Gull/
Och slukt af dyrbart Wårde/
Bli dock ei snart förtårde
Sör mångfalt Nyttia skull;
Man bör än längre åga
Hwad dessa öfwerwåga
Och wida öfwergå;
Men: Ödet måste rå.

O! Dets Sorge, Dag!
Din Morgon liknar Dväller/
Då Herte-Dwal opväller
Med ångsligt Obehag:
På dig man sorgse waknar/
Då man den enda saknar/
Hvars Saknad qväl ens alt:
Man häpnar wid Gewalt.

Man häpnar wist at si
I första Blomster, Wahren
Vår Täcka död på Vären/
Som/ för all Smärta fri/
Ännu för några Stunder
Så munter/ qwick och sunder/
Så blid och ljuflig war.
Förändring är ju snar.

Uch! mer än snar och stor:
Den hertli elskad bliwit/
Och största Fagnad gifwit/
Kan/ mer än mången tror/
På Dagna blick tillbaka/
Den största Sorg orsaka
Och bli ens mästa Dwal.
Bekant: Vår Verd är hal.

Föreldrar sate Tu/
Närskotte/ Anförwanter/
Hwar Wän/ hwar rätt Bekanter
En Glädie grämer nu/
En/ som de kärligt hägnat/
En/ den dem hertli fagnat/
En Dagna Sten och Lust:
Tänk! Frögd förbyts i Pust.

I/ som så mycken Del
I denna Sorg nu tagen/
Och bylligt hdat beklagen
Vår Verds och Lykas Spel;
Man wet Ert Herta dänger/
Och Dro sig intränger
All Gialens inre Grund;
Ty/ Gråta har sin Stund.
Man

Man sedt at Angstan wist /
Ert Mod och Mårg asmattat;
Hwad I omistligt stattat
I säkert tidigt mist;
Ert Dwal är swårt bestrifwa /
An större Konst at gifwa
Er kraftig Tröst igen:
Lyst! Gud har Tröster än.

Er billigt trösta skall /
At Er så kiära döda
Sörbytt så wäl all Nöda
I Himla Sällhet all!
En Tröst: at I ju kiänner
Den söta Siäla-Wänner /
Som gläder nu des Siäl!
Ach! Tröst: Hon mår så wäl!

At hon war Gudi kiär /
Och ei från honom dwaldes;
At hon ei länge qwaldes;
At/ efter alt' Begiär /
I säkert än/ nog länge
Attinten des Dmgänge;
At/ O! hwad Tröste lund:
I råkas så hos Gud!

En Tröst i medler tid /
At/ til etwerdlig Abra /
Så litet af Er Kiära
I Glömska lägges nid;
Men Dygden widt ut sprider
Des Lof til sena Tider /
Och sielf gier Öfwer-Skrift
Uppå wår Sällas Grift:

En Täckes Lillia här förwarad fins och giömd /
Hwars mer än rena Blad ej Flugor fått bestäcka /
Och Spindlar Dwärs och Gift ej på des Knopp utsträcka;
En Jungfru; så för Dygd som Täckhet nog berömd:
Hwem Lyckan äge Des Bett och Wäsend rätt at kiänna /
Den wördar Hennes Namn och Stäft i Grafwen denna.

* * * * *